

Rilkére

*Tanyázni és vigyázni: egyszerre
hogy megy? Angyallá kell lennie,
aki utódot hagy itt. Az angyal meg
iszonyú. Szó sincs szárnynövesztésről. A
földi angyal úgy hírnök, hogy nem is
tudja. Persze, az égi sem tud feltétlen
semmit, csak rajta át tudódik, ami
van. A földi még ennyit se: a hír
feje körül nem glória. A hír, mint
a hír rezgése: saját, ez is, untig.
Csak a saját rezgéstől meghalni
szoktak, összedőlni híd, nem új életet
teremteni. Összedőlnek most hidak: az
összes kényelmi úté, nincs nap- vagy szél-
árnyékos promenád. Vághat a Nap, zúghat
a szél. Kisfiam, mint a reflektor fénye
gondolok most lelkedre (ha van), bevilágítok
oda, ahova Nap se ér – szemed
még húsz hétig csukva, de lásd: minden
fény csak azt akarja: élj. És minden
szél (még nem létező) hajad kuszálja, össze-
gyűjti a frontokat, hideget-meleget,
hogy Rád záporozzon: glória nélkül
is őrzöm utad, és amennyi hírt
tudok (hogy Istentől, ki nem
mondhatom), mindet Te kapod. Azt meg
elviseled, hogy iszonyú vagyok.*